

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τ' ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΛΟΛΑΣ

ΤΟΥ ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΣΤΗΝ ηλιόλουστη άκρογιαλιά της Ντωβίλ, το κόκκινο μαγιώ της Λόλας είχε ξετρελλάνει όλους τους άνδρες. Ή Λόλα ήταν σαν μιά μυστηριώδη θεά που είχε άναδυθῆ μιά μέρα από τὰ γαλανὰ κύματα. Κανείς δὲν ἤξερε ποιά ἦταν, ἀπὸ ποῦ εἶχε ἔρθει, ποῦ πῆγαινε καὶ ποῖο ἦταν τὸ παρελθὸν της. Αὐτὴ ἡ ὡμορφὴ νῆα μὲ τὰ μαῦρα μαλλιά καὶ τὰ μεγάλα πονηρὰ μάτια ἦταν ἕνα ζωντανὸ αἶνιγμα. Ὅλο τὸ πρωὶ ἦταν ξαπλωμένη στὴν ἀμμουδιά, κάτω ἀπὸ ἕνα παρασόλι, σάν μιά σειρήνα ποῦ βγήκε ἀπὸ τὴ θάλασσα, γιὰ νὰ ξεκουραστῆ λιγάκι στὸ ἀκρογιαλί.

Ἡ Λόλα εἶχε πολλοὺς θαυμαστάς, μὰ ὁ πιὸ φλογερός ἀπ' ὄλους ἦταν ὁ Γκαστὼν Ροζιέ, ἕνας ἀθλητικὸς καὶ δειλὸς νέος ποῦ ξεκοκκάλιζε τὴν περιουσία τοῦ πατέρα του. Ὁ Γκαστὼν λοιπὸν κυνηγοῦσε τὴ Λόλα, ὅπως ὁ ταῦρος τὸ κόκκινο πανὶ τοῦ τορεαντοῦ. Ἦταν ἡ σκιά της, ὁ σύντροφός της, ὁ ἀχώριστος φίλος της. Κάθε φορὰ ποῦ ξαπλωνόταν δίπλα της στὴν ἀμμουδιά, συλλογιζόταν μὲ πίκρα:

«Τὴν ἀγαπῶ, τὴν λατρεύω. Μὰ πῶς νὰ τῆς τὸ πῶ; Δὲν μπορῶ! Δὲν ἔχω τὸ θάρρος!... Τί νὰ κάνω;»

Κι' ἐκεῖνὴ πάλι, πονηρῆ, ἔξυπνη, τὸν καταλάβαινε καὶ καὶ συλλογιζόταν:

«Μ' ἀγαπάει. Εἶνε τρελλὸς μαζί μου. Καὶ δὲν μοῦ τὸ λέει, ὁ ἀνόητος! Μὰ πότε λοιπὸν θὰ μοῦ τὸ πῆ;»

Κι' ἔτσι, κυτταζόντουσαν στὰ μάτια καὶ δὲν ἔλεγαν τίποτε. Μὰ μιά μέρα, ὁ Γκαστὼν πῆρε τὸ θάρρος καὶ τῆς εἶπε:

— Ξέρεις, Λόλα, δὲν μπορῶ...

— Τί δὲν μπορεῖς...

— Νά...

— Λοιπὸν;

— Θὰ σοῦ τὸ τηλεγραφήσω!...

— Ἄς εἶνε κι' ἔτσι... ἔκανε ἡ Λόλα μ' ἕνα βαθὺν ἀναστεναγμό.

Τὸ ἀπόγευμα, στὸν κήπο τοῦ ξενοδοχείου, κάτω ἀπὸ τὰ ὄμορφα σκιὰς τῶν δέντρων, ὁ κόσμος φλυαροῦσε, γελοῦσε καὶ χόρευε. Ἡ ὀρχήστρα ἔπαιζε τὰ πιὸ τρελλὰ καὶ τὰ πιὸ εὐθύμα παρισινὰ τραγουδάκια. Ἡ Λόλα ὡστόσο δὲν χόρευε. Ἐτρωγε ἀργὰ-ἀργὰ τὸ παγωτὸ της διαθάζοντας καὶ ξαναδιαθάζοντας ἕνα τηλεγράφημα ποῦ ἔλαβε:

«Λόλα σ' ἀγαπῶ! Θέλεις νὰ γίνῃς ἡ γυναῖκά μου; Ὁ Γκαστὼν».

Ἐπειτα, ὅταν ἀπόφαγε τὸ παγωτὸ της, σηκώθηκε καὶ τράθηξε μ' ἕνα δραμβευτικὸ ὄφος γιὰ τὸ τηλεγράφημα. Κι' ἀπάντησε στὸ Ροζιέ: «Θέλω νὰ γίνω γυναῖκά σου».

Ὁ Γκαστὼν ὅταν ἔλαβε τὸ τηλεγράφημα τῆς Λόλας πῆγε νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Ἄλλαξε τρεῖς φορές γραβάτα, ξεμοίρασε δεξιά κι' ἄριστερά ἕνα σωρὸ πουριμπούρ καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο σφουίζοντας τὴ «Μασσαλιώτιδα».

Κατόπιν, τὸ βράδυ, συνάντησε τὴ Λόλα στὴν σκοτεινὴ ἀκρογιαλιά κι' ἔνοιωσε γιὰ πρώτη φορὰ ἕνα ἀπερίγραπτη γλύκα ἕνος ἐρωτικοῦ φιλοῦ. Ὑστερ' ἀπ' αὐτὸ, τὴν ἄλλη μέρα κιόλας, ἀρραβωνιάστηκαν.

Ὁ Γκαστὼν νοίκιασε ἕνα ὡμορφο δια-

μέρισμα. Ἐπειτα συλλογίσθηκαν κ' οἱ δύο τους πῶς ἔπρεπε νὰ τὸ ἐπιπλώσουν μὲ πολὺ γούστο. Ἡ Λόλα, πρακτικὴ ὅπως ὄλα τὰ κορίτσια τῆς ἐποχῆς μας, τὸν πῆγε σ' ἕνα μεγάλο κατάστημα ὅπου μποροῦσε κανεὶς νὰ βρῆ ὅ,τι ἐπιπλα ἤθελε. Κι' ὁ Γκαστὼν, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴ Λόλα, ἄνοιξε ν' ἀγοράζῃ, ν' ἀγοράζῃ σάν τρελλὸς, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ λογαριασμὸ ποῦ μακραινε, μακραινε, παίρνοντας τρομακτικὲς διαστάσεις.

Ὁ γάμος θὰ γινόταν τὸν χειμῶνα, κατὰ τὸν Δεκέμβρη. Μὰ δὲν ἔγινε. Ναι, δὲν ἔγινε!... Ἡ Λόλα, ἡ σκληρόκαρδη, δεκαπέντε μέρες πρὶν, διέλυσε τοὺς ἀρραβῶνες. Ἡ Λόλα ἔκανε τὴ δουλειά της. Ἦταν ἡ περίφημη μέθοδος της. Ἦταν ὑπάλληλος τοῦ μεγάλου ἐμπορικοῦ ποῦ ἐπρομήθευε κάθε εἶδους ἐπιπλα στοὺς μελλονύμφους. Κ' ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι κέρδιζε ἀρκετά. Ὁ Γκαστὼν, λοιπὸν, ἦταν ὁ δέκατος πέμπτος ἀρραβωνιαστικὸς της... κι' ἀγοραστῆς ἐπιπλων.

Ὁ καυμένος ὁ Ροζιέ. Ἀπόμεινε μ' ἕνα μεγάλο βάρος στὴν καρδιά κι' ἕνα σωρὸ καινούργια ἐπιπλα στὴν πλάτη. Τί θὰ τὰ ἔκανε; Ἐπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὰ εφορτωθῆ. Μιά μέρα λοιπὸν δημοσίευσε μιά ἀγγελία στὶς ἐφημερίδες: «Ἐπιπλα εὐκαιρίας κλπ...» Μὰ δὲν κατάφερε τίποτε. Κανείς δὲν ἤθελε ν' ἀγοράσῃ τὰ ἐπιπλά του. Κατέφυγε λοιπὸν σὲ μιά δεύτερη ἀγγελία: «Ἐνοικιάζεται ἐπιπλωμένο διαμέρισμα...» Μὰ κι' αὐτὴ τὴ φορὰ κανεὶς δὲν πῆγε νὰ δῆ τὸ ἐπιπλωμένο διαμέρισμά του. Τέλος, εἶχε μιά ἐμπνευσι. Καὶ δημοσίευσε μιά τρίτη ἀγγελία: «Κύριος, καθὼς πρέπει, νέος, πλούσιος ζητεῖ εἰς γάμον δεσποινίδα κλπ...»

Ἄλλωστε δὲν τοῦ ἀτόμενε νὰ κάνῃ τίποτε ἄλλο. Ἐπρεπε νὰ βρῆ μιά γυναῖκα, νὰ παντρευτῆ γιὰ νὰ ξεχάσῃ καὶ νὰ ἐκδικηθῆ τὴν ἀπιστῆ.

Σὲ λίγο ἄρχισαν νὰ καταφθάνουν διάφορες προτάσεις. Μιά ἀπὸ αὐτὲς τὸν κατέπληξε. Μὰ ἦταν δυνατόν; Εἶχε ὑπογραφή: «Λόλα Μορισώ». Ἦταν ἡ Λόλα! Ἦθελε νὰ παντρευτῆ!... Ἀπίστευτο! Μὰ τὸ πιὸ ἀπίστευτο ἀπ' ὄλα ἦταν τὸ ἔξῃς: τὸ βράδυ τῆς ἴδιας μέρας ὁ Γκαστὼν ἔλαβε ἕνα σύντομο γράμμα ἀπὸ τὸν παλιὸ φίλο του Ἄνρι Μπρεζάν. Ὁ Ἄνρι αὐτὸς τοῦ ἀνήγγελλε τοὺς ἀρραβῶνες του

μὲ τὴ Λόλα Μορισώ!... Μπᾶ! Μὰ τί συνέβαινε λοιπὸν;

Ὁ Γκαστὼν ἔσπαζε τὸ κεφάλι του προσπαθώντας νὰ καταλάβῃ τὸ παιγνίδι τῆς Λόλας. Κι' ἄξαφνα φωτίσθηκε. Ναι, ναι... Τὸ ἐμπορικὸ, τὰ ἐπιπλα, ἡ προμήθεια... Αὐτὸ ἦταν! Ἐπὶ τέλους! Ὁ Γκαστὼν ἀμέσως κάθισε, ἔγραψε τῆς Λόλας κι' ἔβαλε ὑπογραφή: «Μαρσέλ Μουτουνέ». Ἡ Λόλα τοῦ ἀπάντησε. Ἐκεῖνος τότε τῆς ξανάγραψε καὶ τῆς ὥρισε ἕνα ραντεβου γιὰ νὰ γνωριστοῦν.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Λόλα ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸ Στρασβούργο. Ὁ Μαρσέλ Μουτουνέ τῆς ζητοῦσε συγγνώμην ποῦ δὲν εἶχε πάει στὸ ραντεβου. Εἶχε φύγει ξαφνικά, τῆς ἔγραφε, γιὰ μιά ἐπίγουσα δουλειά καὶ δυστυχῶς θάμενε μακριὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι ἕναν ὀλόκληρο μῆνα. Κάθε μέρα ὅμως τῆς ἔστελνε φλογε-

Κάθε μέρα ἡ Λόλα τοῦ ἀπαντοῦσε στὸν ἴδιο τόνο.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 55)

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 5)

μέ καλό κόσμο και μπορούσε να τρώει κι' όσα γλυκά ήθελε. Μά εκείνη την εποχή της Γκιουζέππε δεν άρεσαν ούτε τὰ γλυκά, ούτε τὰ... ξυνά. Είχε αρχίσει να κυκλοφορή στον κόσμο, να χορεύει και να καταλαβαίνει την αξία της. Και μιά μέρα τέλος παράτησε το ταμείο, τὰ μειδιάματα των τελατών και τὰ σημειώματα του καταστήματος και βγήκε στο θέατρο το Πάσχα του 1926.

Η Κοίλα Γκιουζέππε όμως δεν είχε μόνο μιά καλή ήθοποιός, αλλά και μιά καλή αδελφή. Χάρης σ' αυτήν ή αδελφές της δεν δοκίμασαν τις πικρίες της ζωής και μπόρεσαν να μεγαλώσουν με το χαμόγελο στα χείλη. Μά κ' οί γονείς της είδαν στα γεράματά τους ευτυχισμένες μέρες.

Ο κ. Β. ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΤΗΣ

Ο Βασιλάκης ο Μεσολογγίτης είναι ίσως ο πιο παραδοξος ήθοποιός. Μόνος του δημιουργεί τους ρόλους του κ' είναι δικές του ή περισσότερες επιτυχίες του. "Αλλωστε είναι από τους πιο μορφωμένους ήθοποιούς μας και ξεχωρίζει. Ο Β. Μεσολογγίτης κανένα δεν μιμείται και κανείς δεν του μοιάζει. Έχει χαρακτήρα και ζωηρό παίξιμο. Έν τούτοις από τους ανθρώπους που τον γνώριζαν από καιρό, κανείς δεν φανταζόταν ότι ο Μεσολογγίτης θα γίνονταν ήθοποιός. Γιατί πράγματι ο «Βασιλάκης» άρχισε την καριέρα του από φοιτητής της Νομικής και καλλιτεχνικός συνεργάτης των φιλολογικών περιοδικών. Ο Μεσολογγίτης είναι γιουός μιάς πολύ καλής Αθηναϊκής οικογενείας και γι' αυτό ποτέ δεν κατάφερε να μάθει την αξία του χρήματος. Τὰ ξόδευε κι' αγαπούσε τρελλά τις μποέμικες συναναστροφές, τὰ ρωμαντικό είδύλλια και την ποίηση. Έγραφε δὲ πράγματι ώμορφα ποιήματα κι' εξέδωκε και μιά ποιητική συλλογή με τον τίτλο «Ο κήπος με τὰ ήλιοτρόπια». Ξαφνικά ο Μεσολογγίτης πήρε την απόφαση να βγή στο θέατρο.

— Θα κάνω, δήλωσε, το Μωρίς Σεβαλιέ. Θ' άνεβώ στη «Μάντρα» του Αττίκ.

Έγινε ή σχετική ρεκλάμα από τους συναδέλφους κι' ο Μεσολογγίτης έδρεψε την πρώτη επιτυχία του στον θλάμικο ρόλο του «Μωρίς Τσουβαλιέ»: Κεχριμπαρένιο κομπολογάκι, ρεμπουμπλικίτσα... «έξυπνη» και φρασεολογία της πλατείας των Ηρώων. Ο Β. Μεσολογγίτης είχε βρή πειά το δρόμο του. Είχε γίνει ήθοποιός. Έναν καιρό μάλιστα έγινε και θιασάρχης.

Αυτή είναι ή ιστορία του «Έλληνας Μωρίς Σεβαλιέ, του έκατο της έκατο Αθηναίου. Κι' αγαπάει τόσο το επάγγελμά του, ώστε όταν κανείς του θυμίζει τὰ ποιήματά του και τον «Κήπο με τὰ ήλιοτρόπια» τον διορθώνει με το καυστικό πνεύμα του:

— Τόν «Κήπο με τὰ ήλιοτρόπια», θα ήθελες να πής!...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Η ιστορία της Ζαζάς Μπριλλάντη κι' άλλων ήθοποιών.

ΤΟ "ΠΟΡΤ ΜΠΟΝΕΡ",

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

την έξωπορτα. Ο Πιέρ μόλις σταμάτησε το αυτοκίνητο μέσα στο γκαράζ, πήδησε κάτω κι' έτρεξε κοντά της.

— Τι τρέχει; Τι έχεις; την ρώτησε.

Η Κριστίν έσφιξε το χέρι της που κρατούσε την πλάκα με τον Άγιο Χριστόφορο και στηρίχτηκε στον τοίχο για να μην πέσει από τη μεγάλη της συγκίνηση.

— Τίποτε, αγάπη μου... ψιθύρισε. Δεν έχω τίποτε... Θα σου πώ... Θα σου εξηγήσω... Δεν ξέρεις πόσο φοβήθηκα, γιατί...

Μά δεν πρόφθασε ν' αποτελειώσει τη φράση της, γιατί δίχως να το δούν, όπως ήσαν άγκαλιασμένοι, το αυτοκίνητο που ο Πιέρ είχε ξεχάσει να κλείσει τὰ φρένα του, κύλησε θορυβιακά στον κατηφορικό δρόμο του κήπου κι' απότομα τους παρέσυρε και τους δυο και τους χτύπησε πάνω στον τοίχο! Και τους δυο! Κι' εκείνη που ήθελε να έκδικηθῆ κι' εκείνον που την είχε προδώσει... Το χτύπημα ήταν ξαφνικό, δυνατό, απότομο. Το ανδρόγυνο βρήκε το θάνατο χωρίς να το καταλάβει σχεδόν.

Λίγο πιο πέρα από τὰ δύο πτώματα βρέθηκε κατόπιν ή πλάκα με τον Άγιο Χριστόφορο: το «πορτ-μπονερ» του αυτοκινήτου...

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Τ' ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΛΟΛΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 33)

ρά έρωτικά γράμματα και κάθε μέρα ή Λόλα του άπαντούσε στον ίδιο τόνο... Σ' αυτό το μεταξύ ο Γκαστών άφησε να μεγαλώσουν τὰ γένεια του και τὰ μαλλιά του κι' από ξανθά που ήσαν τὰ έβαψε μαύρα. Έπειτα άλλαξε τους τρόπους του, το ντύσιμό του και τη φωνή του κι' όταν βεβαιώθηκε πειά ότι ή μεταμόρφωσις ήταν άριστουργηματική, ξαναγύρισε στο Παρίσι. Συνάντησε τότε τη Λόλα και άρραβωνιάστηκαν. Η Λόλα, φυσικά, δεν κατάλαβε τίποτε, γιατί ο Γκαστών ήταν γεννημένος για ήθοποιός. Έπειτα ήρθε πάλι το λεπτό ζήτημα των επίπλων. Η Λόλα δάγκωσε λίγο τὰ χείλη της όταν έμαθε ότι ο Μουτουνέ είχε κιόλας έτοιμο ένα επιπλωμένο διαμέρισμα. Ο άρραβωνιαστικός της δεν δίστασε να της πῆ ότι τὰ είχε αγοράσει από κάποιον γνωστό του. Η Λόλα τὰ είδε, κατάλαβε πως ήταν από το κατάστημά της και πως κάποιος από τους πολλούς άρραβωνιαστικούς της —τί συμπρωσις!— θα τὰ είχε πουλήσει του Μουτουνέ, και για να τὰ ξεφορτωθῆ, του είπε καθαρά και ξάστερα πως δεν ήθελε μεταχειρισμένα έπιπλα στο σπίτι της. Έπειτα του πρότεινε να τὰ πουλήσουν. Και πρόσθεσε:

— Ξέρω ένα πρόσωπο, που θα θελήσει δίχως άλλο ν' αγοράσει όλα αυτά τὰ παλιοπράγματα. Μά, για τον κόπο μου, θα μου δώσης χίλια φράγκα...

Το πρόσωπο που ήξερε ή Λόλα ήταν ο Ανρί Μπρελάν, ο άλλος άρραβωνιαστικός της. Ο Ανρί δεν έφερε καμιά αντίρρηση και δέχθηκε να τ' αγοράσει για δεκαοχτώ χιλιάδες φράγκα. Έπειτα της έδειξε ένα μάτσο χρεώγραφα, της εξήγησε ότι δεν είχε ρευστό χρήμα και την παρακάλεσε να τὰ πληρώσει εκείνη με τὰ χρήματά της, για να μη χάσουν την ευκαιρία. Υστερα, φυσικά, θα της έδινε εκείνος τις δεκαοχτώ χιλιάδες. Της είπε μάλιστα να κάνει το συμβόλαιο της αγοράς στ' όνομά της, αφού θα γινόταν σὲ λίγο γυναίκα του κι' έτσι όλα τὰ πράγματα θα ήσαν δικά της.

Η Λόλα, δλόχαρη, σήκωσε δεκαοχτώ χιλιάδες φράγκα από τις οικονομίες της και τις πήγε θριαμβευτικά στον Μουτουνέ. Τον πλήρωσε άμέσως, κράτησε χίλιες δραχμές για τον κόπο της και πήρε τὰ έπιπλα. Έπειτα του είπε:

— Το απόγευμα να πάμε ν' αγοράσουμε τὰ δικά μας...

— Ευχαριστώ, μιά φορά την έπαθα!... της άπάντησε ο Μουτουνέ με τη φωνή του Γκαστών...

Η Λόλα ξαφνιασθηκε, τον κύτταξε βαθειά στα μάτια, κατάλαβε την μεταμόρφωσι και πρασίνισε από τη λύσσα της. Μά δε μόρεσε να κάνει τίποτε άλλο παρά ν' ανοίξει την πόρτα και να φύγει.

Η Λόλα τότε έτρεξε στο σπίτι του Ανρί.

— Πρέπει να παραλάβης τὰ έπιπλα... του είπε.

— Ποιά έπιπλα; έκανε εκείνος μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο. Δεν είναι δικά μου... Είναι δικά σου! Έσύ τ' αγοράσες. Αλλωστε διαλύω τους άρραβώνες μας πριν με παρατήσης κι' έμένα, όπως παράτησες τον Γκαστών. Ευτυχώς που στάθηκε καλός φίλος και με είδοποίησε!...

Η Λόλα αυτή τη φορά δεν άνθεξε και λιποθύμησε. Έπειτα, όταν συνήλθε, άλλαξε επάγγελμα κι' έγινε μιά φρόνιμη δακτυλογράφος.

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 42)

στερήσεις. Μόνο τὰ μάτια της, τὰ έκφραστικά γαλανά μάτια της, είχαν αλλάξει. Σ' όλα τ' άλλα είχε μείνει ή ίδια.

Πήγαν στην έκκλησία κι' εκεί ευλογήθηκαν οί γάμοι με κάθε έπισημότητα. Κ' ή Μηλιά ξαναγύρισε στη Λάνδη ως κυρία Γκαζι ντε Κεντράκ, στο πλευρό του συζύγου της.

Μετά ένα χρόνο, ο Γιαννάκης έδωσε εξετάσεις και μπήκε στη Ναυτική Σχολή. Ο Ευτύχιος έφυγε για την Αφρική ως αξιωματικός των Σπαχήδων. Κι' ο κ. Ντουμάν χαιδεύει τώρα στα γόνατά του το παιδάκι της Μηλιάς, ένα χαριτωμένο αγοράκι που της μοιάζει πολύ.

Η Ευτυχία κατοικεί στη Λάνδη και δεν θα την αφήσει ποτέ.

Και ο Ζοζός; θα ρωτήσετε. Ο Ζοζός λοιπόν κλαίει από τη χαρά του κάθε καλοκαίρι που γυρίζει ο Γιαννάκης και από τη λύπη του κάθε φθινόπωρο που φεύγει πάλι...

Κι' όλο τον άλλο καιρό δεν βλέπει την ώρα που θα του φέρη γράμμα ο ταχυδρόμος από τον αγαπημένο του Γιαννάκη...

ΤΕΛΟΣ